

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

B R E T. ifrån Kongl. Bibliothekarien C. C. Gjörrvell, til Fru
 Gustava Eleonora Lindahl; dat. Stockholm, Christoffers-
 Dagen, den 15 Mart. 1793.

Innehåll:

- 1) Lycksalig Dag, god Släpfa, demnas Orsak. 2) Öndigt Brud bortlägges.
- 3) Parlogan öfver min Vänskap med Secrer. Mandorff Lika fad.
- 4) Kamraterna Almqvist och Fru Lindahl, född Jahnke, kontrastera märkeligen.
- 5) Fruarne Martin, den ena under till, den andra har gjort ifrån sig Darnfängen.
- 6) Rigans Extra. Darnfång. 7) Generalen Baron Gust. Ad. von Siegroth och
 Öfversten Petr Ulric Alfeldhorn. 8) De äldres Besök af de yngres Omgifven.
- 9) Exempla docti. 10) Utaloring och Förmaning.

Omast älskade Stafvas.

Hur skulle jag kunna låta denne för mit Hjerta så lycksalige Dag
 gå förbi, utan at med et par rader hälsa på min Stafva? Gud väls
 signe Dig! Kort sagt: både innerligen och rundeligen!

Jag har en förtäffelig hälsa, och jag känner det ovederfägeligen inom
 mig; och så fåga andre, at jag liksom blir yngre, äfven til utseendet,
 kvarje dag. Nå, det tackar jag först mina beskedliga Ungdoms-år för, och
 sedan tjänker mig den kommande Viren redan en förfmak af ärets
 Sälhet. Omgifven af god Matka, föta Darn och sanfärdige Vänner --
 och då vara Kraftare och mjälffjute -- Nej, det ger jag Katen! Slårn,
 dagen råkade jag på Norrbro Bellman; han såg så hjertängflig ut:
 ja, min käse Pöron, tänkte jag: hade Du practiserat dina Theorier lagom --
 på det lilla ordet ankommer alltid så mycket -- ja vore Du, utomdes
 yngre än jag, äfven så glad som jag.

Dästa älla Stafva! Hur kan Du uti dit lista brev fylka et helt
 Blatt med Ursäkter för det jag uphandlat trä och Lys-faker åt Dig?
 Jag må aldrig tro, at Du vil börja knysa med din gamle gode Pappa.
 Undrag mig alla dina små Svartimers-Commissioner; jag skal dem
 riktigt och gladeligen uträtta.

Men det, at min Vänskaps för Däfte Gossen Mandorff skulle kunna
 skapa moln inom Norrköpings-Horizonten, det förstår jag aldels intet.
 Skulle jag intet få, skulle jag intet mer än väl behöfva emottaga
lämna och redeliga Vänskaps-offer af en mig, genom Förmyndens
 uprättande Hand, tillfriskad yngling, sedan jag af en den otaks-
 samaste -- dock, ty värr! sig mäst själv skadande -- yngling blifvit
 belönad med lofn och Snek utom och öfver all Exempel? Nej!

Detta

Collectio
 Gjörrvelliana

Nu är han mycket gifven; ser triste ut, men talar med mycket
Kämedom både i Politiken och Militairen. Generalen är en Herre
nära sina 70 år, swag til Hälfran, men ädelmodig til Sinnet.
Denne Herre har just fattat et altför Nådigt Tycke för min ringa
Person, så at han alltid omfamnar och kysser mig med en slags
ömhetsfull Godhet, såsom were vi vänner. Jag fluter deraf, at man
uphöver sent at älska wisla Känflor, och at de äldre lära finna
et Behof inom sig, at omgå med de yngre: ty de blifva i deras
förtroliga Sällskap hjälpe liksom yngre, och således lyckligare.
Detta måste vara orsaken, hvarför också Cancellie-Rådet Baron
Ribbing, 70 år, mager och kall, alltid så hjerteligen samntager och
kysser min Don Carlos, hvar gång han upvaktar honom, dock
väl förståendes alltid under Pretentions-Rubriken, at den ene är en
stor Kännare af Konsterna, och den andre en ung, til ansigtet just
icke så vederstyggelig Artigt. Dessa begge Exempel angå aldelis intet
sin Kära Pappa, och hafva för ingen del någon gemenskap med
hans Vänskap och ömhet för unge Manderoff. Släp Du fördenstulle
sin Lille Söte John, och sed honom för ingen del blifva svartjukt på
sin gamle Svärfar: ty jag är och blir lika fullt, ja allt intill Jorden
Begges tilgifvaste Pappa

Bilag.

2. 14. Mart. 1793.

Söta Syster kan väl lätt föreställa sig, huru mycket ont hjerta
är böjd at anse min fullkomliga återställning i dag såsom verkad
af Des välgjörande inflytande i går. De Tacksägelser, jag derför nu
kembär, voro i all fall fäkerligen ända ämnades at bjudas at den
man, som söker litt nöje at lära mig känna Lycksfärligheten.
Men finner han ock verkligen däri et nöje för sig? Ja, helt visst!
häft om han skiljer de där Kalla och trunget utfrade Tacksägelserna,
han af -- (här vil jag icke affskrifva et nu mera så högt olyckligt
Namn) -- sködar för sina redeliga Demödanden, från desse varma
känstor, den Skynsamhet, hvarmed mina ögon alltid söka at ins
gjuta uti min väns hjerta intrycken af den hos mig lifsigaste,
af en den sannaste erkänsta. At desse mina ögon kännas, at deras
ödelikar förstås -- hvad är mig härtill en bättre borgen, än den ömna
sländ, jag ser mig så ofta räddas, beledsagad af en synsyn, alltid öm,
som just tycket säga: "Kom i mina armar! dela med mig en dykt
färlighet, som hos oss aldrig skal finna slut, så länge hon fort
glantas af Sanningen". -- ädle Man! Trifla aldrig på det värde, jag
vet at fätta på en sådan vink; ock jag! skulle jag kunna vara
capable at störa -- Men, hvad batar at nämna saker som ej
kunna händer? -- jag vil blott hålla mig vid sådant, som ej
allenaft händer, utan ock verkeligen är: såsom at Söta Syster
uti mig, så länge någon af oss hörer till Tingenas värld, äger en

Sig till gifven
John
sans fard.